

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0051/2010

22.3.2010

SPRAWOZDANIE

w sprawie uproszczenia WPR
(2009/2155(INI))

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Sprawozdawca: Richard Ashworth

RR\809881PL.doc

PE428.319v02-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

PR_INI

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
Uzasadnienie	11
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	13

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie uproszczenia WPR (2009/2155(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2005 r. - Uproszczenie i udoskonalenie prawodawstwa w zakresie wspólnej polityki rolnej (COM(2005)0509),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 marca 2009 r. - Uproszczenie europejskiej wspólnej polityki rolnej naszym wspólnym sukcesem (COM(2009)0128),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0051/2010),
- A. mając na uwadze, że każde ustawodawstwo musi być proporcjonalne do celu i powinno być wprowadzane wyłącznie po przeprowadzeniu pełnej oceny oddziaływania, analizującej obciążenie finansowe, jakie ono by narzuciło, i przy uwzględnieniu pełnej analizy kosztów i korzyści,
- B. mając na uwadze, że uproszczenie powinno być korzystne przede wszystkim dla rolników, a nie jedynie dla władz krajowych i organów dokonujących płatności w państwach członkowskich, jak przeważnie obserwowano,
- C. mając na uwadze, że nowa WPR powinna pozwolić rolnikom skupić się na najważniejszym celu dostarczania bezpiecznej i monitorowanej żywności wysokiej jakości, a także wspierać ich w dostarczaniu nierynkowych dóbr publicznych,
- D. mając na uwadze, że celem powinno być ograniczenie kosztów WPR przy jednoczesnym zmniejszeniu obciążeń administracyjnych producentów wspólnotowych, tak aby umożliwić rolnikom poświęcania większej ilości czasu na uprawę ziemi,
- E. mając na uwadze, że nowa WPR powinna być trwale konkurencyjna,
- F. mając na uwadze, że konieczne jest zapewnienie jasnych i zrozumiałych przepisów prawnych, które zapewniają pewność prawną właściwym organom i rolnikom, a wyeliminowanie zbytecznych,
- G. mając na uwadze, że dystrybucja jednolitych płatności na gospodarstwo powinna zapewniać sprawiedliwość,
- H. mając na uwadze, że do zarządzania ważnymi kwestiami prawnymi związanymi z WPR konieczne są wydolne ramy prawne,
- I. mając na uwadze, że nowa WPR powinna być ukierunkowana na rynek, zgodnie z niedawnymi reformami wspólnej polityki rolnej, i skupiać się na ograniczaniu nadmiernego protekcjonizmu, jednocześnie zachowując narzędzia dostępne w celu

pomagania rolnikom w czasie poważnej niestabilności ekonomicznej,

- J. mając na uwadze, że nowa WPR powinna być prostsza i bardziej elastyczna,
- K. mając na uwadze, że przepisy prawne powinny być elastyczniejsze, aby w ramach WPR możliwe było rozróżnianie poszczególnych regionów i terytoriów bez zagrażania wspólnotowemu charakterowi WPR,
- L. mając na uwadze, że powinno się promować wymianę dobrych praktyk między państwami członkowskimi a organami szczebla lokalnego;
- M. mając na uwadze, że wspólna polityka rolna jest bardzo ważna w UE-27 jako środek służący nie tylko zapewnieniu właściwego zaopatrzenia w bezpieczną żywność, lecz także nieustannemu reagowaniu na takie wyzwania jak ochrona obszarów wiejskich, regionów górskich, obszarów nieuprzywilejowanych i bardzo oddalonych oraz wielofunkcyjność europejskiego rolnictwa,

Zasady ogólne

1. podkreśla, że WPR powinna dążyć do harmonizacji uregulowań poprzez usuwanie przepisów powielających się; ponadto wzywa Komisję, aby podczas wprowadzania nowych uregulowań dążyła do usuwania niepotrzebnych obciążeń;
2. wzywa Komisję, aby prowadziła szeroko zakrojone i regularne konsultacje z zainteresowanymi stronami z sektora rolniczego w celu lepszego oceny wpływu rozporządzenia w terenie oraz stworzenia praktycznych, prostych i przejrzystych przepisów dla rolników;
3. podkreśla, że dalsze uproszczenie WPR jest konieczne w celu zmniejszenia kosztów jej wdrażania ponoszonych przez instytucje UE, państwa członkowskie i samych beneficjentów; dzięki temu polityka stanie się również bardziej zrozumiała dla rolników i podatników;
4. wzywa Komisję, aby zharmonizowała przepisy dotyczące WPR, eliminując powielające się zadania i zmniejszając biurokrację w celu zwiększenia konkurencyjności sektora rolniczego we wszystkich państwach członkowskich;
5. podkreśla, że środki WPR powinny być proporcjonalne do celów, a ścieżka legislacyjna powinna być wybierana jedynie w naprawdę uzasadnionych wypadkach, co pozwoli uniknąć konstrukcji prawnej trudnej do zrozumienia dla rolników;
6. wzywa do tego, by WPR kierowała się raczej wynikiem, niż była skoncentrowana na uregulowaniach, a państwa członkowskie i władze regionalne oferowały więcej pomocy i doradztwa rolnikom za pośrednictwem narzędzi doradczych i odpowiednich metod komunikacyjnych;
7. oczekuje, że zgodnie z zasadami lepszych uregulowań prawnych całemu przyszłemu prawodawstwu będzie towarzyszyła pełna ocena wpływu z uwzględnieniem obciążeń regulacyjnych i administracyjnych przy zapewnieniu proporcjonalności wszelkich nowych

uregulowań do ich celów;

8. wierzy, że tam, gdzie to możliwe, państwa członkowskie powinny umożliwiać samocertyfikację;
9. uważa, że państwa członkowskie w planach rozwoju obszarów wiejskich powinny mieć możliwość wprowadzenia ryczałtowego systemu działek, zwłaszcza dla małych gospodarstw rolnych, pod warunkiem zagwarantowania zgodności z podjętymi zobowiązaniami;
10. uznaje wartość zasady współzależności jako jednej z kluczowych koncepcji dopłat bezpośrednich WPR, ale zalecane jest jej poważne uproszczenie bez obniżenia skuteczności tych dopłat;
11. podkreśla zapotrzebowanie na prostszą, bardziej przejrzystą i sprawiedliwszą WPR;
12. zwraca uwagę na to, że uproszczenie WPR nie musi prowadzić do zmniejszenia wsparcia dla rolników i likwidacji tradycyjnych instrumentów zarządzania rynkiem; wyraża ubolewanie w związku z niemal całkowitą likwidacją wspólnotowych przepisów dotyczących sprzedaży w sektorze owoców i warzyw; wzywa Unię Europejską, aby wprowadziła skuteczne mechanizmy ograniczania niestabilności cen z myślą o przyszłości;
13. podkreśla, że upraszczanie WPR powinno iść w parze ze środkami informowania beneficjentów, oraz wzywa Komisję, aby rozszerzyła i rozwinęła środki informowania o wspólnej polityce rolnej;
14. wzywa do stworzenia możliwości autonomicznego korygowania błędów, która pozwoliłaby odbiorcom płatności nieumyślnie łamiącym przepisy poinformowanie władz i uniknięcie kar;
15. zwraca uwagę na to, że system kar dla rolników za błędy we wnioskach o dokonanie płatności powinien być proporcjonalny do skali naruszenia oraz że nie należy nakładać kar w wypadku nieistotnych pomyłek, a w szczególności w wypadku błędów, za które rolnik nie ponosi winy;
16. zwraca uwagę na to, że wszelkie kary administracyjne, w tym obowiązek zwrotu wszystkich dopłat otrzymanych przez rolnika, nie powinny opierać się na okolicznościach, nad którymi rolnik obiektywnie nie ma kontroli, a w szczególności na zdarzeniach nieprzewidywalnych;
17. zwraca uwagę na problem rolników, których małżonkowie prowadzą oddzielne gospodarstwa rolne i którzy w związku z tym powinni mieć osobne prawa i obowiązki w odniesieniu do wniosków o płatności WPR;

Zasada współzależności

18. wierzy, że podstawowym celem inspekcji jest doradzenie rolnikom i skorygowanie ich działań, aby lepiej stosowali się do wymogów prawnych przy jak najmniejszych

obciążeniach; kontrole powinny być zatem nadal prowadzone przez organy publiczne celem zapewnienia ich niezależności i bezstronności;

19. podkreśla, że według ONZ światowa produkcja żywności musi wzrosnąć o 70% do 2050 r., aby zaspokoić zapotrzebowanie dziewięciu miliardów ludzi;
20. uważa, że należy ustanowić wymogi dotyczące współzależności, które powinny również uwzględniać wielkość gospodarstwa rolnego, aby zmniejszyć obciążenie małych gospodarstw, w których ryzyko jest mniejsze;
21. podkreśla, że gdy państwa członkowskie będą stosować kary dla rolników za nieprzebranie uregulowań prawnych, kary te powinny być stosowane w sposób przejrzysty, prosty i proporcjonalny, który uwzględnia realne warunki w terenie;
22. uważa, że wymogi podstawowe kontroli w odniesieniu do zasady współzależności i powinny być łatwo zrozumiałe dla rolników i organów kontroli;
23. wierzy, że fundamentalny cel kontroli polega na zachęceniu rolników do lepszego przestrzegania prawa i że można by ograniczyć lub zastąpić losowymi kontrolami coroczne kontrole zasady współzależności w odniesieniu do wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, w przypadku, gdy doszło do zaledwie kilku naruszeń w minionych latach;
24. podkreśla, że powinno się zredukować do losowych prób wymóg dotyczący prowadzenia kontroli w następstwie działania dotyczący małych (jeśli nie banalnych) naruszeń;
25. uważa, że powinno się znieść korzystanie z wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, których nie można łatwo kontrolować i których nie sposób zmierzyć;
26. uważa, że państwa członkowskie lub w stosownym wypadku władze regionalne i lokalne powinny zezwolić na ograniczenie obowiązkowej liczby inspekcji do określonego niższego poziomu, jeśli dysponują one ramami oceny ryzyka, który odpowiada wymogom prawa wspólnotowego, oraz dowodem na wysoką zgodność z przepisami;
27. wzywa do wprowadzenia w poszczególnych państwach członkowskich ram analizy ryzyka zgodnych z prawem wspólnotowym w celu zmniejszenia obowiązkowej liczby inspekcji do określonego niższego poziomu;
28. uważa, że więcej pomocy i doradztwa za pośrednictwem skutecznych narzędzi informacyjnych i doradczych, takich jak specjalna linia telefoniczna lub korzystanie z Internetu, przyczyniłoby się do uniknięcia naruszeń i udzieliłoby państwom członkowskim narzędzia stopniowego ograniczania obowiązkowej liczby inspekcji;
29. uważa, że kontrole przeprowadzone – lub planowane – w gospodarstwach rolnych przez różne podmioty, których praca lub podstawowe obowiązki obejmują przeprowadzanie kontroli, powinny być skoordynowane w celu ograniczenia liczby kontrolnych wizyt w gospodarstwie;
30. uważa, że należy sporządzić plan komunikowania dotyczący współzależności, aby

zapewnić jak najwięcej informacji, zarówno dla rolników, jak i dla konsumentów, na temat wymogów współzależności oraz korzyści wynikających z dóbr i usług publicznych dostarczanych przez rolników prowadzących działalność zgodnie z tymi wymogami;

31. uważa, że liczba wymogów w odniesieniu do zasady współzależności powinna zostać zmniejszona, a ich zakres zaktualizowany;
32. wzywa do zezwolenia na praktyczny i przejrzysty system wskaźników w celu uproszczenia instrumentów oceny kontroli współzależności oraz do zniesienia obecnego systemu i możliwości nakładania dwóch lub więcej kar za ten sam błąd; wzywa Komisję, aby przeanalizowała dysproporcję między naruszeniami uregulowań dotyczących identyfikacji zwierząt, stanowiącymi około 70% wszystkich naruszeń, a naruszeniami innych wymogów, i wprowadziła stosowne zmiany;
33. uważa, że należy sporządzić jednolity dokument legislacyjny w sprawie współzależności; uważa, że pozytywne efekty zewnętrzne generowane przez gospodarstwa rolne w kategoriach dóbr i usług publicznych należy sprawiedliwie nagradzać;
34. wzywa do zachowania niektórych ściśle określonych przepisów dotyczących współzależności, co do których państwa członkowskie są w stanie się zgodzić i które mogą one stosować;

Płatności bezpośrednie

35. uważa, że rolnicy powinni mieć dostęp do praktycznych systemów, które umożliwią im łatwe i pozbawione zbędnej biurokracji składanie wniosków o dopłaty bezpośrednie, zwykle w miejscu ich zamieszkania;
36. uważa, że w celu uproszczenia przepisów regulujących jednolity system dopłat, powinno się znieść obowiązek dostarczania corocznie tych samych szczegółowych informacji;
37. uważa, że we wnioskach należy przekazywać mniejszą liczbę informacji, gdyż konieczne informacje można uzyskać w agencjach zajmujących się wypłatą dopłat w państwach członkowskich;
38. wzywa do dopuszczenia bardziej elastycznych zasad dotyczących płatności, które umożliwią dokonywanie płatności jeszcze przed ostatecznym zakończeniem wszystkich kontroli;
39. zachęca Komisję do przeanalizowania definicji obszaru kwalifikującego się i jej interpretacji w państwach członkowskich;
40. wierzy, że aktualna definicja działalności rolnej dla celów jednolitej płatności powinna zostać poddana przeglądowi w celu zagwarantowania, by wnioskodawcy niebędący aktywnymi rolnikami nie byli uprawnieni;
41. uważa, że w przyszłości system powinien uwzględniać zasady uproszczenia i że prostota, sprawiedliwość i przejrzystość powinny stanowić najważniejsze elementy reformy WPR;
42. wzywa Komisję, aby dokonała przeglądu systemu kontroli i rozliczeń;

43. uważa, że Komisja powinna przyjąć właściwsze i ostatecznie oparte na ocenie ryzyka podejście do stosowania kontroli regulacyjnych, przeprowadzania audytów zgodności i nakazywania korekt finansowych;
44. zachęca Komisję, aby wystąpiła z wnioskami mogącymi ulepszyć ramy audytu i kontroli WPR;
45. uważa, że istniejącym dużym różnicom między państwami członkowskimi w zakresie wsparcia bezpośredniego należy zapobiegać, aby zapewnić równe traktowanie rolników w całej Unii Europejskiej oraz uniknąć zakłócenia rynku i konkurencji;
46. uznaje, że aby sprostać wyzwaniom stawianym przez środowisko naturalne, w tym dostosowaniu się do zmiany klimatu i jej złagodzeniu, rolnicy mają do odegrania ważną rolę, wskazując praktyczne środki wymagane do osiągnięcia tych celów, i uważa, że najlepszymi mechanizmami osiągnięcia wspomnianych celów są porozumienia końcowe, a nie uregulowania prawne;
47. podkreśla, że zmniejszenie obciążenia administracyjnego związanego z monitorowaniem i raportowaniem nałożonego na organizacje producentów z sektora owoców i warzyw uczyni te organizacje bardziej atrakcyjnymi dla rolników oraz zachęci je do zrzeszania się i wspólnego działania;

Rozwój obszarów wiejskich

48. podkreśla, że wystarczy jedna kontrola audytowa w przypadku płatności dokonywanych na podstawie istniejącego systemu certyfikacji (np. produkcja ekologiczna i systemy wsparcia środowiska naturalnego);
49. z zaniepokojeniem odnotowuje dużą liczbę błędów we wnioskach o dopłaty bezpośrednie odnotowaną w niektórych państwach członkowskich; podkreśla, że błędy te wynikają raczej głównie z używanego wyposażenia ortofotograficznego i zwykle nie są za nie odpowiedzialni sami rolnicy; wzywa do karania za takie błędy jedynie w wypadkach wyraźnej próby oszustwa;
50. uważa, że ustawodawstwo, którego przepisy kłócą się z innymi przepisami, powinno zostać najpierw uregulowane, zanim zostanie narzucone rolnikowi (np. legislacja środowiskowa a system jednolitych dopłat);
51. uważa, że definicje zawarte w prawodawstwie z zakresu rozwoju wsi należy poddać przeglądowi, a w razie potrzeby rozwinąć w celu zapewnienia spójności z prawodawstwem z zakresu płatności bezpośredniej;
52. wierzy, że powinno się zwiększyć przejrzystość odnośnie do kar i obowiązków ciążących na rolnikach;
53. wzywa do wprowadzenia precyzyjnie określonych obowiązków rolników w celu wyeliminowania braku przejrzystości w odniesieniu do kar;
54. pragnie uzyskać szerszy długoterminowy wgląd w kontrolę tych systemów, z położeniem

większego akcentu na ostateczne oddziaływanie i wynik, zamiast skupiania się na określonych błędnych stopach wynikających z przyjętych środków rozwoju obszarów wiejskich czy środowiska naturalnego;

55. podkreśla, że należy poddać przeglądowi i uprościć aktualny skomplikowany system wskaźników i że system monitorowania, roczne sprawozdania oraz oceny ex-ante, śródkresowa i ex-post stworzyły niezwykle skomplikowany system wskaźników i sprawozdań;
56. zwraca się do Komisji, aby zbadała przydatność porozumień końcowych jako prostszej i skuteczniejszej metody dostarczania dóbr publicznych w przyszłości;
57. wzywa do wprowadzenia uproszczonego i spójnego systemu wskaźników, który pośrednio przyczyniłby się do ułatwienia ich zrozumienia i stosowania, trafnych ocen i zmniejszenia biurokracji;
58. uważa, że przepisy dotyczące kwalifikowalności podatku VAT do korzystania z finansowania w ramach drugiego filaru WPR, zwłaszcza w wypadku działalności wykonywanej przez organy podlegające prawu publicznemu, należy zharmonizować z przepisami stosowanymi wobec funduszy strukturalnych;
59. podkreśla, że uproszczenie WPR powinno iść w parze z uproszczeniem jej wdrażania, i wzywa państwa członkowskie, aby zminimalizowały biurokratyczne formalności wymagane od potencjalnych beneficjentów WPR, zwłaszcza w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich;
60. wzywa państwa członkowskie, aby w swoich krajowych programach rozwoju obszarów wiejskich oddały do dyspozycji potencjalnych beneficjentów systemy, które gwarantują przejrzystość, oraz by udzieliły im koniecznego czasu na przygotowanie wniosków o dofinansowanie i na spełnienie różnych kryteriów kwalifikowalności do systemów wsparcia; wzywa Komisję, aby zapewniła tej sprawie stałe miejsce w dwustronnych dyskusjach z państwami członkowskimi;

Identyfikacja zwierząt

61. zachęca Komisję, aby przeanalizowała system identyfikacji zwierząt stosowany w poszczególnych państwach członkowskich oraz rozpoczęła prace w celu ujednoczenia systemu identyfikacji zwierząt, zapewniając zniesienie niepotrzebnych uregulowań prawnych, w szczególności aby przeanalizowała liczbę producentów i gospodarstw rolnych, liczbę wymaganych rejestrów oraz różnicę między producentem a gospodarstwem rolnym;
62. wzywa do daleko idącej harmonizacji aktualnych, bardzo zróżnicowanych uregulowań dotyczących identyfikacji zwierząt;
63. uważa, że raportowanie na temat przemieszczania się owiec i kóz i przekazywanie informacji do baz danych i władz powinno zostać jak najbardziej uproszczone, przy dopuszczeniu wszystkich narzędzi komunikacyjnych, w tym nowych technologii;

64. uważa, że w wypadku owiec i kóz, tak jak w wypadku trzody chlewnej, wystarczająca jest identyfikacja stada;
65. wzywa do odroczenia obowiązku elektronicznej identyfikacji owiec i kóz obowiązującego od 31 grudnia 2009 r., zważywszy na jego nadmierny koszt w czasie kryzysu gospodarczego;
66. wzywa do umorzenia kar z trzyletniego okresu obowiązywania systemu współzależności związanych z elektroniczną identyfikacją owiec i kóz, z uwagi na to, że jest to nowa i skomplikowana technologia, a rolnicy będą potrzebowali czasu na przyzwyczajenie się do niej i wypróbowanie jej; ponadto wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowego przeglądu uregulowań prawnych;
67. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Uzasadnienie

Zarządzanie Wspólną Polityką Rolną okazuje się często nadmiernie skomplikowane, dlatego dla całego sektora rolnictwa kluczowe znaczenie ma uproszczenie funkcjonowania polityki i ułatwienie rolnikom życia w punkcie dostaw. Proces uproszczenia jest nieodzowny, jeśli mamy doprowadzić do sytuacji, w której nasza gospodarka rolna stanie się bardziej konkurencyjna, a także jeśli chcemy utrzymać dotychczasowe miejsca pracy i tworzyć nowe oraz przyczynić się do zdrowego rozwoju obszarów wiejskich.

Zachęcająco wygląda, że realizacja wyznaczonego celu polegającego na redukcji obciążenia administracyjnego o 25 %, a zaproponowanego w wyniku oceny funkcjonowania WPR w 2003 r., zostanie osiągnięta przed 2012 rokiem. Jest to jednakże absolutne minimum, a UE musi dążyć w nadchodzących latach do obniżenia w znacznie większej mierze obciążenia, jakie spoczywa na społecznościach rolniczych poddawanych wielorakim naciskom.

Rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku, choć dążyło do dostarczenia technicznego uproszczenia poprzez połączenie przepisów poszczególnych sektorów w jedno, nie przyniosło praktycznych korzyści dla rolników, organów zarządzających ani agencji płatniczych.

Dlatego w okresie poprzedzającym planowaną na 2013 r. reformę WPR, uproszczenie WPR powinno zająć centralną pozycję wśród propozycji reform WPR przed 2013 r. i po nim.

Zasady współzależności stanowią jedną z kluczowych koncepcji bezpośrednich płatności WPR i dostarczają uzasadnienia dla wypłaty dofinansowania dla rolników. Odgrywają one również kluczową rolę w zapewnianiu tego, że europejskie produkty rolne spełniają najwyższe z możliwych normy jakości. Zalecane jest jednakże poważne uproszczenie obowiązujących przepisów. Zdecydowanie popieramy zasadę jednolitego stosowania przepisów dotyczących zasady współzależności w całej Unii. Jest zrozumiałe, że pojawią się pewne różnice w zastosowaniu między 27 państwami członkowskimi, w których występują odmienne warunki klimatyczne, choć, gdzie tylko to możliwe, powinno się zachęcać do jednolitego stosowania przepisów w zakresie zasady współzależności.

W szczególności kontrole zasady współzależności powinny być bardziej „przyjazne” dla rolników, których one dotyczą. Na przykład należałoby znacznie ograniczyć wymagania dotyczące wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, jeśli w minionym roku doszło do zaledwie kilku naruszeń. Wymogi powinny pozostawać „uśpione” i „włączone” na potrzeby kontroli zasady współzależności dopiero wtedy, gdy jest naruszany podobny wymóg przepisów określonego sektora, jak w przypadku chorób zwierząt, które nie występują w pewnych państwach członkowskich.

Działania w następstwie naruszenia muszą być proporcjonalne do wykroczenia. Obecnie prowadzi się uporczywiej działania w następstwie pomniejszych wykroczeń w zakresie przepisów dotyczących zasady współzależności niż w następstwie zwykłych naruszeń.

Powinno się zezwalać państwom członkowskim na wykorzystywanie kontroli określonych sektorów będących pochodnymi innych, w których przepisy dotyczące zasady współzależności mają na celu zniesienie określonej zasady współzależności, kiedy ten określony sektor pokrywa już wszystkie istotne wymogi.

W odniesieniu do szeregu wymogów dotyczących zasady współzależności obserwuje się

tendencje stałego ich wzrostu, co prowadzi do spadku akceptacji całej koncepcji wśród rolników i stwarza znaczne obciążenie dla krajowych administracji.

Odnośnie do identyfikacji zwierząt, powinno się ją w zasadzie wykonywać przy użyciu numeru producenta, a nie numeru gospodarstwa. Rejestracja oraz identyfikacja są bardzo uciążliwe dla rolników, dlatego ważne jest, by wykorzystać wszystkie możliwości ich uproszczenia, zwłaszcza z wykorzystaniem nowych technologii. Jest to szczególnie ważne przy identyfikacji świń w stadach w produkcji zintegrowanej lub zintegrowanej produkcji zewnętrznej, tj. dla producentów prosiaków i świń przeznaczonych do uboju z tego samego gospodarstwa, ewentualnie producentów współpracujących. Wykorzystanie numeru producenta zamiast numeru gospodarstwa, jeśli chodzi o wykrywalność chorób, jest równie bezpieczną metodą, a przy tym dużo prostszą.

Powinno się dokonać przeglądu ustawodawstwa dotyczącego identyfikacji zwierząt celem jej uelastycznienia i odbiurokratyzowania. Obecnie obowiązująca legislacja w tym obszarze jest zbyt sztywna, by móc służyć temu celowi, a tym samym nie tylko prowadzi do powstawania nieuzasadnionych kosztów w przemyśle spożywczym, ale może przynieść efekt sprzeczny od zamierzonego w przypadku wystąpienia choroby. Powinno się dokonać przeglądu legislacji, a przepisy zmienić na bardziej elastyczne i mniej biurokratyczne, nie pogwałcając przy tym celu legislacji. . Podczas gdy jak szybko to możliwe należy włączyć technologię w systemy identyfikacji zwierząt, systemy te powinno się wprowadzać dopiero na drodze oceny oddziaływania, która obejmuje analizę kosztów i korzyści oraz ocenę tego, na ile wiarygodna jest nowa technologia.

Nie powinno się wymagać już oddzielnych rejestrów dla bydła. Wyciąg z centralnej bazy danych powinien wystarczyć za całą dokumentację. Właściciel zwierzęcia powinien jednak być w stanie odpowiadać za działania na swoim gospodarstwie, tak długo, jak są one udokumentowane w rejestrze. W ten sposób właścicielowi nie potrzeba żadnego rejestru w sposób zalecany przez władze.

Podobnie powinno się znieść coroczne zliczanie owiec w grudniu. Co roku w grudniu wszyscy właściciele owiec muszą liczyć swoje zwierzęta i wysyłać informacje na ten temat do sekcji rolnej w specjalnym dokumencie. Powinno znieść się to wymaganie, gdyż informacje nie zawiera liczby zwierząt hodowanych w ciągu roku. Podobnie nie przyczynia się to do wykrywalności chorób zwierzęcych.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	16.3.2010
Wynik głosowania końcowego	+ : 29 - : 0 0 : 10
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	John Stuart Agnew, Richard Ashworth, Liam Aylward, José Bové, Luis Manuel Capoulas Santos, Vasilica Viorica Dăncilă, Michel Dantin, Paolo De Castro, Albert Deß, Diane Dodds, Herbert Dorfmann, Hynek Fajmon, Lorenzo Fontana, Iratxe García Pérez, Béla Glattfelder, Martin Häusling, Esther Herranz García, Peter Jahr, Jarosław Kalinowski, Elisabeth Köstinger, Giovanni La Via, Stéphane Le Foll, George Lyon, Miguel Angel Martínez Martínez, Gabriel Mato Adrover, Mairead McGuinness, Krisztina Morvai, James Nicholson, Rareş-Lucian Niculescu, Wojciech Michał Olejniczak, Georgios Papastamkos, Marit Paulsen, Britta Reimers, Ulrike Rodust, Alfreds Rubiks, Giancarlo Scotta', Czesław Adam Siekierski, Alyn Smith, Csaba Sándor Tabajdi
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Luís Paulo Alves, Spyros Danellis, Jean-Paul Gauzès, Astrid Lulling, Daciana Octavia Sârbu, Jacek Włosowicz